

1999 - ZONNEDANS

Giechelend hing ik op de bank. Wat een bespottelijk gezicht! F. grinnikte naast me mee. Het zag er ook niet uit, die sjamaan.

Het was de langverwachte dag van de zonsverduistering boven Zuid-Nederland. Een jaar van tevoren hadden we al een hotel geboekt samen met onze Vlaamse vriendin S. en haar zoon P. in Bouillon. Daar zou de zonsverduistering 100% zijn. Maar ik was onverwacht geveld door ziekte en had moeten afzeggen. F. was bij me gebleven. Niet dat het veel had uitgemaakt, bedacht ik. Het was echt Hollands weer: een dikke wolkenlaag bedekte heel Noord-West Europa.

Op de tv werd geschakeld naar allerlei plekken waar mensen zich hadden verzameld om het natuurverschijnsel te gaan zien. En bijna overal was het bewolkt. In Engeland had een groep New Age-aanhangers zich verzameld bij Stonehenge, de mythische Keltische heilige plaats. Waaronder ook een of andere sjamaan. Het regende er pijpenstelen, dus had de man besloten een zonnedans uit te voeren. De camera volgde hem aandachtig in wat zijn "fifteen minutes of fame" of, nog beter, zijn "finest hour" zou moeten worden. Maar tot groot vermaak van ons had de man zich gehuld in een doorzichtige plastic regenjas met capuchon. Het water druppelde van de jas af terwijl hij daaronder in zijn boxershorts de rituele danspassen in soppende Nike-sportschoenen uitvoerde. Zijn gezang werd grotendeels gesmoord door de capuchon waar zijn lange grijze haar kletsnat in slierten uithing.

We lachten nu luidop. "Ik vind dat-ie het toch op zijn minst alléén gehuld in een lendendoekje moet uitvoeren, op blote voeten. Beter nog helemaal naakt. Zo werkt het natuurlijk voor geen meter!" riep ik. F. was het van harte met me eens. Het bleef er ook regenen. Later bleek dat het alleen aan de kust van Bretagne onbewolkt was geweest. Daar had iedereen het goed kunnen zien. Zonder de druïde. Die was er niet.